

EMILY D. BEŇOVÁ

TO

NAJCENNEJŠIE

EMILY D. BEŇOVÁ

TO

NAJCENNEJŠIE

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka a sadzba: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2024, prvé vydanie

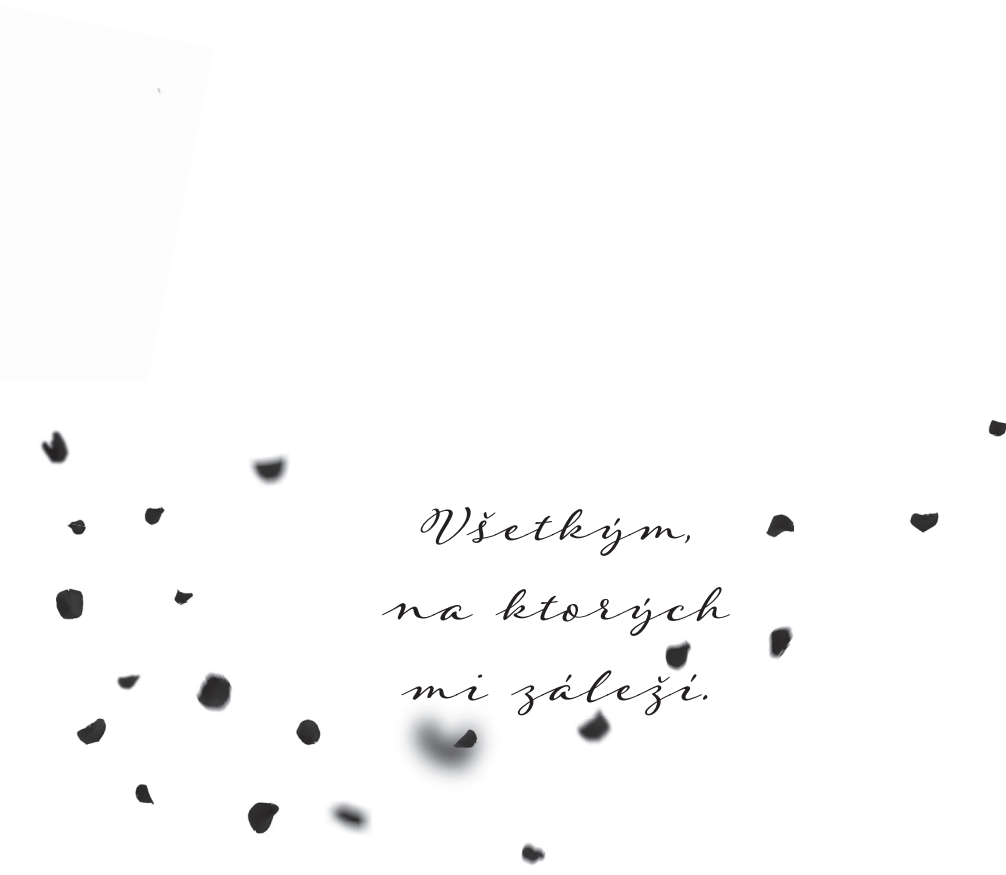
Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN tlačenej verzie: 978-80-69026-07-0

ISBN e-knihy: 978-80-69026-08-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-09-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-10-0 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

*Všetkým,
na kterých
mi záleží.*

*Čo je v živote to
najcennejšie?
Za čo sa oplatí
naozaj bojovať?*

PROLÓG

Zviera ma z celej sily a pokúša sa ma znehybniť. Rukami ho odtláčam a udieram. Bojujem s ním v snahe oslobodiť sa, no zúrim nad skutočnosťou, že som prislabá.

Chvíľu so mnou zápasí, kým sa mu podarí zadržať mi ruky a spútať mi ich jednu po druhej nad hlavou. Som v pasci.

„Pomôc! Pomôžte mi niekto! Pusti ma!“ kričím udýchane. „Zlez zo mňa!“ pením čoraz väčšmi a hádzem sebou, ale je to znova vopred prehraný boj.

1. KAPITOLA

(pred mesiacom)

Grayson

Vstúpim do miestnosti a prezriem si ho. Sedí v kresle v mojom salóne a chveje sa. Vlasy farby čierneho atramentu má mastné, prilepené k hlave. Po spánkoch mu steká pot. Psychicky je na tom mizerne. Oči podliate krvou má nejasné, zakalené a napoly šialené.

Netrasie sa od zimy či strachu. Vo veci je niečo iné, mocnejšie, než je zdravý rozum alebo logika.

Keď ma zbadá, vyskočí na nohy, ale dvaja muži za ním mu svojimi ťažkými rukami pripomenú, že má sedieť. Hrubokrké gorily sú mojou ochrankou a zároveň dávajú mužovi najavo, ako sa má správať.

Rozopnem si sako a posadím sa do koženého kresla. Medzi mnou a mužom stojí nízky stolík z dubového dreva. Na jeho čiernom povrchu púta pozornosť soška leva z nefritu.

Čierne závesy z hrubého brokátu sú celkom zatiahnuté. V tomto čase tu svieti len niekoľko lúčov účelovo rozmiestnených po salóne. Hlavný luster nad našimi hlavami je zhasnutý.

Je skoro polnoc, takže keď mi moji ľudia povedali, že sa istý muž dožaduje mojej pozornosti, rozhodol som sa

prerušit' herný večer a vrátiť sa do vily. Nerád mením svoje plány, obzvlášť, ak sa majú skončiť s peknou ženou v posteli, no bol taký neodbytný, až som napokon privolil.

Muž sa na mňa nervózne pozerá a kým ja nepohnuto sedím a pozorujem ho, on sa mrví, akoby mal pod kožou celé mravenisko.

„Deryl,“ prehovorím do ticha, na čo sa rozochveje ešte viac. Bojuje sám so sebou. Drží si ruky, aby sa mu tak veľmi netriasli, nedokáže však zakryť stav, do akého sa dostal. „Naliehal si, aby som ťa prijal, tak som tu. Prečo si prišiel? Vari mi chceš vrátiť, čo mi dlhuješ?“

„V-vlastne som si prišiel požičať.“

Hľadím na tú ľudskú trosku a neviem, či sa mám zasmiať, alebo mu vpáliť guľku rovno do hlavy. Som ohromený. Namiesto toho, aby mi konečne vrátil svoj dlh, drzo sem príde a chce ďalšie peniaze. Myslím, že som ho podcenil. Má guráž alebo je to len hlupák, ktorý už nemá čo stratiť.

„Už tri dni som nemal dávku. Potrebujem to, chápeš? Ja-ja ti to vrátim! Rysuje sa mi super kšeft. Vyrobím tie prachy za pol roka. Len mi zas trochu helfni. Prisahám, že to bude naposledy. Vrátim ti všetko do poslednej bankovky. Nech tu skapem, keď klamem!“

„Dlhuješ mi pol milióna dolárov!“

„Viem,“ povie a rukami si vojde do vlasov. Šalie, lebo bez drogy je úplne v háji. „Potrebujem ešte päťtisíc. Poslednú päťku, aby som sa odrazil od dna.“

„Si mi dlžný viacej, než dokážeš vrátiť a ty máš tú drzosť prísť sem a pýtať viac?“

„Prosím,“ šepne cez zaťaté zuby a vo chvíli, ako sa postaví, ho muži znova zrazia. Tentoraz nepadne späť do kresla, ale priamo na zem. Je na kolenách a ja mám chuť opľuť ho.

Ako môže jeden chlap tak hnusne klesnúť?

Pamätám si na deň, kedy za mnou prišiel po prvý raz. Nebol na tom tak strašne ako dnes. Len rok stačil na to, aby sa z neho stala úplná ruina. Bol to slušný chlapík. Nemal rodinu, žil sám. Jeho matka umrela pri leteckom nešťastí, otca nepoznal. Otčim, ktorý sa oňho po smrti matky staral, tiež umrel a on osirel. Vlastnil malú cukráreň, no našiel si zlú partiu a ochutnal odvrátenú stranu reality. Raz... druhý raz... Zrazu nedokázal cúvnuť a peniaze sa míňali. Keď pre drogy predal aj cukráreň, začal hľadať iné alternatívy. Vtedy sa zjavil pred mojím domom a žiadal ma o pôžičku. Nečudoval som sa jeho požiadavke. Nebol jediný, komu som opakovane požičal, avšak je jedným z mála, ktorý si trúfol žiadať viac, keď ešte nič nevrátil.

„Prosím, zaprisahávam ťa. Umriem, ak si to nedám. Potrebujem peniaze! Prosím!“

Na prchavú sekundu nad ním pocítim ľútosť. Vzápätí ten pocit zavrhnem. So mnou kedysi zľutovanie nemali. Prečo by som ho mal mať ja?

Buď ublížiš ty, alebo ublížia tebe.

Život ma naučil, že je lepšie byť hore ako na opačnej strane. Dnes sa už nemusím báť, že ma niekto napadne, či mi podrazí nohy. Avšak nenechám zo seba robiť ani šaša. Dlh nevrátil a žiada viac? Dobre teda. Som ochotný mu naposledy požičať, mám však podmienku.

„Daj mi záruku!“ vyzvem ho, na čo zmeravie. „Ponúkni mi niečo hodnotné, čo stojí za to a čo mi zaručí, že mi tie prachy naozaj vrátiš. Musí to byť niečo naozaj cenné. Nejaký dom či pozemky, ktoré by mi vykompenzovali stratu v prípade, že mi prachy nevrátiš.“

Zmeravie. „Ja-ja nič také nemám.“

„V tom prípade ti už nedám ani mincu a na vrátenie toho, čo mi dlhuješ, máš mesiac,“ uzavriem definitívne a vstanem. Žiaľ, Deryl sa nemieni vzdať.

„Počkaj!“ vyskočí zdesene na nohy.

Muži ho v obrane schmatnú, no nemyslím si, že by mi bol schopný ublížiť, nie v tomto stave.

„Daj mi aspoň tri mesiace!“ žobre. Jeho bledosť je o čosi viditeľnejšia. Akoby úplne spriesvitnel. Krvou podliate oči mu priam žiaria.

Zapnem si sako a prikročím o kúsok bližšie. „Čakám rok. Som ochotný počkať ďalší mesiac, viac nie. Máš čím ručiť?“ Už z jeho výrazu mi je jasné, že nemá. „Lenže to pre teba neznamená nič dobré, Deryl. Uvedomuješ si to?“

Muž sa chveje a ja by som bol odprisahal, že mu vidím v očiach slzy. Je len troskou. Zúfalou omrvinkou topiacou sa ako zvyšok mrciny v bahne. Viem, že nemá čím ručiť a rovnako viem aj to, že mi tie peniaze nevráti. O to horšie pre neho. Po dlhej dobe to bude ďalší úbožiak, ktorého budem musieť odpratať z cesty. Dlh sa tým síce nevyrovná, ale možno sa mi uľaví.

Myknem hlavou do strany, čím naznačím chlapom, aby ho vyhodili. Zúčtujem sa s ním neskôr. Napokon... dal som mu mesiac a ja svoje slovo vždy dodržím.

Muži ho potiahnu a on ako keby sa spamätal. Začne sa brániť a vzpieraj. Prekvapivo má stále dosť sily.

„Počkajte! Nie, prosím, niečo mám! Niečo mám!“ zakričí cez plece, keď ho ochranka vlečie preč. „Mám čím ručiť, je to cenné! To najcennejšie, čo mám!“

Gestom ruky ich zastavím a oni pochopia. To, čo povedal, ma zaujalo. *Žeby mal predsa len niečo?*

Otočia ho tvárou ku mne.

„Mám niečo drahocenné.“

Prižmúrim oči. Ak je to bluf, zabijem ho aj sám. Beztak mi vzal dosť drahocenného času.

„Prisahám,“ zdôrazní, sliny mu stekajú z kútika úst na zem ako besnému psovi. „Mám... mám to vo vrecku.“

Naznačím chlapom, aby ho prehľadali a jeden z nich neváha. Uvoľní zovretie a prehrabe mu vrecká. Raz to už urobili, keď sem vstupoval, aby sa ubezpečili, že nie je ozbrojený a ani nemá pri sebe plošticu. Nájdu mu vo vreckách iba kľúče od starého auta a peňaženku.

„Robíš si zo mňa dobrý deň?“

„Nie! N-nie, je to v peňaženke. Je to obrázok.“

Obrázok domu?

Možno nehnuteľnosť, o ktorej nič neviem.

Chlap, čo ho prehľadával, nazrie do ošumelej peňaženky a nájde spomenutú fotku.

„To je ono,“ povie roztržito Deryl. „Viem ručiť týmto.“

Moja gorila sa zatvári zhrozene. Neveriacky. Zvedavosť ma znova raz premôže. Vytrhnem mu z ruky malý lístoček a pozriem sa naň.

„Myslíš to vážne?“ zadívam sa naňho.

„Áno, je mojou zálohou. To najcennejšie, čo mám,“ opakuje zúfalo. „Nič iné neviem ponúknuť.“

„Je mi z teba na zvracanie, človeče! Takto hlboko hádam ešte nik neklesol.“

„Veď... mám mesiac. Všetko ti vrátim a záloha mi zostane. Len mi, prosím, požičaj. To, čo vidíš na obrázku, je pre mňa naozaj dôležité a nikdy nedovolím, aby si to získal.“

Znova sa zadívam na obrázok a rozhodnem sa, že mu naposledy pomôžem, lebo verím, že tentoraz neklame. „V poriadku. Dostaneš poslednú pôžičku, Deryl, no vedz, že ti dám iba tridsať dní. Ak mi dlh nesplatíš, vezmem

si to, čo je ti najcennejšie, a ako s tým naložím bude len moja vec.“

S pokorou prikývne a ja podám obrázok svojej gorile.
„Prever to, chcem vedieť úplne všetko.“

2. KAPITOLA

(súčasnosť)

Isabell

Dostanem bozk na líce a do nosa mi narazí trs poľných kvetín. Všetko sa udeje veľmi rýchlo, takže sa ledva stačím spamätať. S úžasom si prezriem kvety a potom muža, ktorý si sadol naproti mne.

„Ach, Mathias, čo to je?“

„Prekvapenie.“

„Čím som si to zaslúžila? Nemám predsa nijaký sviatok.“

„Nepotrebujem sviatok, aby som svojej milovanej mohol kúpiť kvety.“

Polichotene sa usmejem. „Ďakujem.“ Nahnem sa cez malý okrúhly stolík v kaviarničke, aby som mu na pery vtisla sladkú pusku a vrátim sa na miesto. „Sú nádherné.“

„A to nie je všetko.“

Mám chuť spýtať sa, ako to myslí, ale nestihnem to, pretože on si priamo tam kľakne na jedno koleno. V ruke sa mu objaví krabička potiahnutá bielym zamatom. Ani ju nemusí otvoriť, aby som zistila, o čo ide. V úžase si rukou vyjdem k perám. Keď ju napokon otvorí a ja zbadám prstienok, nahnú sa mi do očí slzy dojatia.

„Isabell Towelová, vydáš sa za mňa a urobíš ma tým najšťastnejším mužom na svete?“

Srdce mi vyskočí až do hrdla. Na tento deň som čakala päť rokov. *Päť!*

„Áno,“ odpoviem, nemám prečo váhať. „Áno, vydám sa za teba.“

Uľaví sa mu, akoby sa bál, že poviem niečo iné. Vyberie prsteň a nasadí mi ho na prst. Padne mi ako uliaty. Vtedy vstane a vytiahne si ma do náruče. „Si zmysel môjho života,“ dodá precítene.

„A ty si mojím. Ani nevieš, akou šťastnou si ma teraz urobil.“

„Cítim to rovnako.“ Odtiahne sa a pustí ma. „Dokonca som uvažoval, že by sme sa mohli zosobášiť už o dva či tri mesiace, keď vybavíme všetko potrebné.“

„Zrazu sa ponáhľáš?“ podpichnem ho pobavene. Obaja si sadneme na svoje miesta.

Zneistie. „Vadí ti to? Chceš na prípravu dlhší čas?“

„Nie. To bol len žart. Som pripravená vziať si ťa aj hneď, takže chvíľu ešte počkám.“

Usmeje sa. „Ani neviem, akú chceš svadbu.“

„Malú,“ vyhlásim jednoznačne. Na okamih nás vyruší mladá čašníčka, ktorá priniesla väzu. Vloží do nej kvety. Pokračujem, len čo odíde. „Bude na nej len mama s priateľom a ešte Mia.“

„A čo brat? Jeho nepozveš?“

Zamračím sa. Nerada o bratovi hovorím. Keď som pred pätnástimi rokmi zistila, že mám nevlastného brata, len o pár mesiacov staršieho odo mňa, veľmi ma to zasiahlo. Boli sme katolícka rodina uznávajúca tradície, a tá správa môj dokonalý svet z minúty na minútu rozbila. Rodičia sa chvíľu na to rozviedli a otec o tri roky umrel. Zostala som len s mamou a brata sme viac nespomínali. Uzavreli sme to ako niečo, čo sa nikdy nestalo. Ved' sme ani netušili, kde žil a či o nás vôbec vedel.

Všetko sa zmenilo, keď sa pred polrokom objavil pred dverami nášho bytu. V ruke mal moju adresu a na hlave šiltovku. Jeho prvé slová boli – *Ahoj, myslím, že si moja sestra*. Najprv chodieval iba na návštevy, potom na víkendy a nakoniec zakotvil nastálo.

Brala som to ako skvelý nápad. Mama odišla s priateľom na cestu okolo sveta a ja som žila sama. Jeho príchod som považovala za znamenie, ktorého sa treba chopiť. Spočiatku sa javil ako fajn chalan. Mali sme spoločné záľuby, veľa rovnakých názorov, no potom sa všetko prevalilo. Biely prášok vo vrecku jeho nohavíc nebol cukor a dni netrúvil v práci, ale na ulici. Pochopila som, že to, čo mi ukazoval, bola len pretváрка. Jeho pravá tvár sa mi nepáčila.

„Prepáč, asi som ťa rozladil,“ Mathias ma chytí ponad stôl za ruku. „Viem, že to s ním nemáš ľahké.“

„Nie, to je v poriadku. Nechcem sa tváriť, že neexistuje, ale na svadbu ho nepozvem.“

„Chápem. Ako je na tom? Stále máva halucinácie?“

„Mám pocit, že sa to zhoršuje.“

Mathias sa zamračí. „Je to veľmi zlé?“

„Denne vykúka z okien, akoby niekoho vyzeral. Prítom tvrdí, že nikoho nečaká. Čo ak niečo vyviedol?“

„Tvoj brat nie je konfliktný.“

„A čo ak z toho, čo berie, šalie?“

„To možné je. Drogy sú pliagaou a človek pri nich zabúda na realitu. Dávno som ti hovoril, aby si to vždy vyhodila.“

„Veď si spomeň, ako vybuchol, keď som to urobila naposledy. Veľmi na mňa nakričal.“

Zovretie jeho ruky zosilnie. „Nekonal s čistou hlavou, to dobre vieš.“

„Chcela som mu vybaviť pobyt v liečebni, po finančnej stránke si to však nemôžem dovoliť. Hranie nevynáša

až tak dobre. Som rada, že užívím nás oboch. Ved' vieš, že mi nedáva ani mincu.“

Vzdychne si. „Čo s ním bude, keď sa vezmeme? Vieš, že chcem, aby sme bývali spolu. Ale nie s ním.“

„Ja viem. Pokúsím sa ho opäť presvedčiť. Tá liečebňa by mu pomohla a ak by sa tam zamestnal, vedel by si to financovať sčasti aj sám.“

„Čo ak znova odmietne?“

Myknem plecami. *Naozaj neviem, čo potom.*

„Dost' o tom, drahá. Mali by sme sa tešiť, dnes je náš šťastný deň a my sme ho pretárali o nepodstatných veciach.“

Plánujem namietat', že toto je podstatné, avšak predbehne ma akoby tušil, čo chcem povedať.

„V tomto okamihu sme dôležití len my dvaja. Moja prestávka skončila a ani sme sa nestihli pohovárať o nás dvoch.“

Polichotene sa usmejem a znova sa pozriem na svoj prekrásny prstienok. „Ja myslím, že to najdôležitejšie sme si povedali.“

Mathias prikývne a pustí sa do koláčika, ktorý som objednala ku káve. Viem, že prišiel iba na skok a musí ísť znova do práce. Učí na základnej škole, takže aspoň on má dobrý plat. Sľúbil však, že mi tam čoskoro vybaví hodiny. Ak budem aj ja učiteľ, s dvoma učiteľskými platmi to bude ľahšie. A keď sa vezmeme, presťahujem sa k nemu do jeho malého domčeka a založíme si rodinu.

Doje rýchlejšie, ako by sa mi páčilo a vstane. Pristúpi ku mne a vtisne mi na pery cudný bozk. „Musím ísť, ale pozývam ťa dnes k sebe na večeru. Prichystám stôl a spoločne sa navečeriame. Chcem, aby bol dnešok výnimočný.“

„To znie dobre.“

Usmeje sa a položí na stôl bankovku, aby za všetko

zaplatil. Je ako vždy gavalier. „Zásnuby musíme osláviť. Budem na teba čakať o šiestej.“

Prikývнем. On si vezme svoje veci a stratí sa mi z dohľadu. Pohľad na prekrásny prstienok mi na perách znova vyčarí úsmev. Dopijem presso, ktoré mi stihlo už aj vychladnúť, a v kabelke sa mi rozospieva mobil.

Pohotovo ho vyberiem a pohľadom skontrolujem displej. Volá Mia, aby sa mi pripomenula. Celkom mi vypadlo, že som sa mala ozvať ja jej.

„Ahoj, Belluška, kvietok jarný. Nezabudla si?“

„Nieee.“ *Zabudla!* Dnes sme mali ísť do mesta na nákup, no kvôli tomu, čo mi nachystal Mathias, som pozabudla aj na to, že sedím v kaviarni na stoličke.

„Výborne, tak sa stretne o desať minút v centre. Mám novinu.“

„Ale čo? Akú?“

„Splnil sa mi sen,“ povie Mia a ja už asi tuším, čo to bude. „Ale poviem ti o tom o chvíľu v meste. Ak máš podpätky, radšej si kúp voľačo pohodlné, lebo sa plánujem od radosti prechádzať celý deň.“

Zasmejem sa. Mia je úžasná bytosť a jej elán milujem. Rýchlo vypijem kávu, dojem koláčik a s kyticou poľných kvetín sa ponáhlam do mesta, aby som nemeškala. Aj tak na mňa už čaká a je celá nervózna. Skontroluje ma od hlavy po päty a založí si ruky v bok.

„Nepovedala som, že si máš vziať na nohy niečo pohodlné?“

Pozriem sa na svoje lodičky a zavrtím hlavou. „Za desať minút nestihnem vojsť ani do obchodu, tobôž kúpiť si v preplnenom centre nové topánky.“

„A čo tie kvety?“

„Dostala som ich.“

„Hm, romantický ako vždy.“ Obmotá ruku okolo mojej a spoločne vykročíme centrom mesta.

Slnko dnes krásne žiari, a to je vítané. Je apríl a ja sa už neviem dočkať leta. Zbožňujem slnečné dni a teším sa, že ma slnko dobije novou energiou.

„Tak vrav,“ posúrim kamarátku. „Čo máš nové? Alebo mám hádať?“

„Ani sa nesnaž, uhádla by si.“

„Takže je to ono?“

„Je!“

„To vážne?“

„Áno!“

„To je skvelé, Mia! Blahoželám! Ja som vedela, že to miesto dostaneš.“

„Ó, ani nehovor. Keď si ma dnes riaditeľ zavolał k sebe do kancelárie, bála som sa, že je to pre ten neskartovaný dokument, ale on ma úplne šokoval.“

„Hovor, ako to bolo?“

„Vošla som dnu a sadla si. Nervy som mala napnuté na prasknutie. Pozrel sa na mňa, pohľad prísny. Šiel z neho strach a potom otvoril môj spis. Myslela som si, že mi dá výpoveď, ale on nazrel do spisu a dlho doň civel. Krvi by sa mi nedorezal, to ti poviem rovno.“

„A čo potom? Nenapínaj ma!“

„Zostra sa na mňa ponad okuliare zadíval. Takto.“ Stiahne si slnečné okuliare do polovice nosa, aby napodobnila svojho šéfa. „A povedal: Slečna Hatsonová, za posledné mesiace som sa presvedčil o tom, že ste vo svojom odbore naozaj skvelá. Preto mi nedá neposunúť vás na post zástupcu oddelenia.“

„Nepovedala som ti, že sa to stane?!“

Mia sa zasmieja. „Povedala, ale ja som ti neverila.“

„Lebo si neverila sama sebe. Ako to šlo ďalej?“

„Stratila som slová. V skutočnosti som svoje prekva-
penie ani nemusela hrať, lebo ma naozaj šokoval, a hneď
nato mi dal podpísať zmluvu. Vlastne sa ma ešte opýtal,
či súhlasím.“

„Ako by si mohla nesúhlasiť? Ved' je to tvoja životná
šanca. Tvoja snaha sa za tri roky konečne zúročila. Chá-
peš, čo to znamená?“

„Vyšší plat, lepšie miesto a káva každé ráno na stole
vo vlastnej kancelárii.“

Má pravdu, platovo si prílepš. Mia pracuje v automo-
bilke a povýšenie si rozhodne zaslúžila.

„Ale stačilo o mne,“ uzavrie rozžiarené. „Čo máš nové
ty?“

Usmejem sa od ucha k uchu a ukážem jej ľavú ruku.
Zastane a šokovane ma chytí za prsty. „No ty brďo! To
akože fakt?“

„O dva alebo tri mesiace budem pani Marksová.“

„Božemôj, Belluška! Čo je moje šťastie proti tvojmu?
Blahoželám z celého srdca,“ povie dojata a vystíska ma.

„Ďakujem. Ani nevieš, ako ma tým šokoval.“

Ustúpi a znova sa mi pozrie na ruku. „Ale, prosím ťa.
Ved' si to čakala už každým dňom. Napínal ťa teda dlho.“

„Veru dlho.“

„Mali by sme to osláviť, čo povieš? Môžeme večer
skočiť do baru a dať si vínko. Ja oslávim povýšenie a ty
zásnuby. Och, som šťastná aj za teba.“

„Ja dnes nemôžem.“

Jej nálada splasne ako veľká bublina. „Pracuješ?“

„Pozval ma na večeru.“

„Hm, nejaká pekná reštaurácia?“

„Nie, k nemu domov.“

„Ó!“ zhíkne a rukou si vyletí k perám. „To vážne? Na večeru v súkromí? Len vy dvaja?“

„Nehľadaj za tým nič viac. Ved' vieš, že Mathias taký nie je.“

„Ale je to chlap a vy ste sa zasnúbili. A on ťa pozval k sebe domov. To značí len jedno!“

„Myslíš?“

„Dievča, máš na ruke prstienok. Podľa mňa už nechce čakať. Chodíte spolu celé desaťročie. Ver, že je určite taký dychtivý, že sa dneška nevie dočkať.“

„Chce počkať do svadby, Mia. Podľa mňa sa mýliš.“

„Ideš k nemu domov. Na večeru,“ zdôrazní. „Už to niekedy urobil?“

Zavrtím hlavou.

„Tak vidíš. Drahá moja, dnes musíš zažiariť. Bude to vaše po prvý raz. Musí to byť dokonalé.“

„Čo ak to tak nie je?“

„Potom ma to veľmi sklame, ale vieš, že ja sa nemýlim.“

V tomto má pravdu. Mia vždy hovorí k veci. A takmer vždy sa jej slová aj vyplnia.

Keď sa nad tým tak zamyslím, možno sa trafila aj teraz. Prečo by ma inak pozval na večeru práve k sebe domov? Nikdy predtým to neurobil. Bola som uňho doma iba počas dňa a ani raz to nebolo dlhšie ako do piatej.

Určite to bude ono.

Náhle ma zovrie strach. „Asi by som to mala zrušiť.“

„Zbláznila si sa?!“

„Nie, ale...“

„Ty sa bojíš?“ Z mojej tváre vyčíta, že to tak je. „No tak,“ šepne. „Prvé milovanie je predsa krásne.“

„Čo ak na to ešte nie som pripravená?“

„Už pár rokov o tom sníváš a teraz, keď sa to blíži, máš strach?“

„Ja neviem. Sme spolu odkedy si pamätám. Čo ak to nebudem vedieť?“

„Určite si videla nejaký film.“

„To áno, ale... Film je niečo iné. Tam to iba hrajú.“

„Skutočný sex sa od toho až tak nelíši. Som presvedčená o tom, že Mathias bude opatrný. Ale ty musíš zažiť. Chce to nejakú sexi bielizeň. Dnes budeš odvážna a neodolateľná. Taká, že keď ťa zazrie, spadne na kolená a už ti neodolá. A ver mi, že on ti neodolá. Ste spolu viac ako desať rokov. Som si istá, že bozky mu už nestačia. Určite po tebe šialene túži a ja viem, že aj ty po ňom.“

Prepána, prečo sa práve teraz červenám?

Mia sa usmeje a znova obmotá svoju ruku okolo mojej. Potiahne ma do kroku a spokojne sa zazubí. „Dnes budeš skutočne neodolateľná.“